

Arrest

nr. 254 475 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2020 werd ingediend door:
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hij verklaart hier meer dan 9 jaar te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Het klopt dat betrokkene op 05.11.2011 in het huwelijk trad met mevrouw D.D. (...). Betrokkene diende een aanvraag vestiging in, hij werd op 31.05.2012 in het bezit gesteld van een F- kaart. Uit onderzoek bleek dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met mevrouw D.D. (...). Op 14.02.2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 21). Betrokkene wist dat hij zijn verblijf had verkregen op basis van zijn huwelijk en wanneer hij niet meer voldoet aan de voorwaarden, er dan ook een einde gesteld wordt aan dit regelmatig verblijf.

Betrokkene diende op 23.09.2014 een aanvraag om machtiging verblijf art. 9bis in. Aan betrokkene werd op 09.09.2015 een negatieve beslissing met bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het ingediende beroep tegen de laatste beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 27.01.2016. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt ook aan dat hij tijdens zijn regelmatig verblijf tewerkgesteld was, hij staat dit met verschillende loonfiches en arbeidsovereenkomsten, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan in het kader van zijn verblijf gezinsherenging. Daar er op 14.02.2014 een einde werd gesteld aan zijn verblijf vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Verder verklaart betrokkene ook dat hij hier opnieuw kan werken als dak-werker. Hij legt een werkbepoofte voor en verschillende getuigenverklaringen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Veder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij hier nog familieleden heeft in

België. Betrokkene verklaart enkel een broer te hebben in Italië, hij legt een bewijs van geldstorting van broer voor, doch dit bewijs niet dat zijn band met deze persoon zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Verder verklaart betrokkene ook dat zijn belangen zich volledig in België situeren en hij hier een privéleven heeft opgebouwd. De normale binding die ontstaat met België gedurende zijn verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij een opleiding volgde bij de VDAB d.d. 22.02.2013, legt inschrijvingsbewijs VDAB voor, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, legt attest voor van deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie d.d. 01.02.2012 tot 08.03.2012, dat hij sinds 06.08.2012 werkzaam zou zijn bij dezelfde werkgever, legt loonbrief en attest van tewerkstelling voor van 06.08.2012 tot 28.12.2012 en van 03.01.2013 tot 22.02.2013, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse taallessen zou hebben gevolgd, legt ook een verklaring van lidmaatschap CM) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 1 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij zet haar eerste, tweede en derde middel uiteen als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de Overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Art 8 van het EVRM heeft betrekking op de familiebanden en de sociale banden. Hij verblijft ondertussen reeds 9 jaar in België en heeft dan ook sociale banden opgebouwd met vrienden en collega's. Bovendien heeft verzoeker een broer in Italië, die verzoeker gelden doorstort ter ondersteuning nu verzoeker geen tewerkstelling heeft. Hiervan wordt gemotiveerd dat hiermee niet wordt aangetoond dat de band zo nauw is dat deze onder de bescherming van art. 8 EVRM zou vallen. Verzoeker ontvangt deze gelden van zijn broer om in België (tijdelijk) te overleven in afwachting van een verblijfstitel. Het feit dat zijn broer deze gelden overmaakt om voor verzoeker te zorgen, bewijst wel degelijk de nauwe band tussen verzoeker en zijn broer. Men kan er niet van uit gaan dat het vanzelfsprekend is dat mensen gelden zo maar doorstorten. Het is de nauwe familieband dat maakt dat zijn broer deze gelden overmaakt. Banden van andere familieleden kunnen slechts gelijkgesteld worden indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Dit is wel degelijk een begin van bewijs m.b.t. de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer.

Bovendien wordt gesteld dat de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Eerder erkende Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. ... Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. " (Eigen markering)

Er is in dit dossier duidelijk sprake van integratie. Verzoeker heeft 2 jaar legaal in België verbleven. In deze tijd heeft hij het nodige gedaan om zijn integratiecursussen af te werken en heeft hij bovendien het nodige gedaan om een vaste tewerkstelling te bekomen.

De relatie van verzoeker liep spaak waardoor verzoeker zijn verblijfstitel verloor, doch dit doet geen afbreuk aan de inzet die verzoeker heeft getoond van zijn aankomst en verblijf in België.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko. Hij heeft geen familie meer die voor hem kan zorgen in Marokko. Verzoeker verblijft reeds meer dan 9 jaar in België.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: (...)

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat dit "niet doen" allerminst zorgvuldig is van verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Er is geen actueel onderzoek m.b.t. het land van herkomst in hoofde van verzoeker gevoerd! Nochtans werd bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd waardoor dit onderzoek zich opdroog.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Hij heeft bovendien reeds een aantal jaar legaal op het grondgebied verbleven.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hij heeft gedurende de laatste 9 jaar zijn leven in België opgebouwd. Hij heeft hier ook vaste tewerkstellingen gehad waardoor hij zijn integratie in de maatschappij heeft bevorderd.

Hij heeft zich gedurende deze tijd geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Hij wil zijn leven in België verderzetten en voor zijn eigen onderhoud te voorzien.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoeker. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Hij kan toch niet terugkeren naar Marokko om aan te tonen dat hij in Marokko in een mensonwaardige situatie terecht komt..

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissing schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van zijn verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden".

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoeker.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Bovendien heeft verzoeker reeds legaal op het grondgebied verbleven waardoor deze integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moet worden.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende: (...)

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het grondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het grondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen aan de maatschappij, wat hij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en zijn verblijf op basis hiervan ook geregulariseerd diende te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

8Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Marokko, ij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat de situatie van verzoeker wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden is die een aanvraag in België mogelijk maken en tevens worden de buitengewone omstandigheden door verzoeker aangetoond, doch deze werden door verwerende partij niet in overweging genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden."

en

“Indien verzoeker terug dient te keren naar Marokko, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: (...)

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Hierdoor dringt een onderzoek naar zijn land van herkomst zich op.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.”

en

“De terugkeer van verzoeker naar Marokko betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: (...)

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.

Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁵ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁶ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam jaren geleden (+ 9 jaar) naar België en bouwde hier een leven uit. Hij heeft verschillende Nederlandse lessen gevolgd. Bovendien heeft hij een vaste tewerkstelling gehad tijdens

zijn legaal verblijf hier. Hiermee toont hij zijn bereidheid aan om zich te integreren en zet hij zich tevens in voor andere mensen.

Hij heeft ook het nodige gedaan om een tewerkstelling te vinden, doch doordat hij op dit moment niet beschikt over een verblijfstitel, kan de werkgever slechts een werkbepaalde opstellen en verzoeker niet in dienst nemen. Hij kan dan ook meteen aan de slag van zodra zijn verblijf wordt geregulariseerd. Hij heeft een diploma als dakwerker op zak. Dit betreft een knelpuntberoep, waardoor hij meteen aan de slag kan. Deze beroepen kunnen zeer moeilijk ingevuld worden, reden waarom deze al jaar en dag op de lijst als knelpuntberoep vermeld wordt.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoeker zijn belangen zijn volledig in België te situeren en hij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoeker zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Bovendien verblijft verzoeker reeds 9 jaar in België en woont zijn broer in Italië, die hem ook financieel ondersteunt. Hiermee wordt de afhankelijkheidsrelatie ook aangetoond.

Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoeker dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen."

3.2. In een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vijfde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In een zesde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar vierde, vijfde en zesde middel toe in *quasi* dezelfde bewoordingen als haar eerste, tweede en derde middel, zoals weergegeven in punt 3.1., en stelt verder nog wat volgt:

"Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijst hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker."

3.3. De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bepalingen van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Daar waar de verzoekende partij meent dat zij op geen enkele manier uit de beslissing kan afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van haar verblijf alsook dat niet gemotiveerd of uitgelegd wordt waarom de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter beschouwd wordt als een grond tot regularisatie en niet in overweging wordt genomen als buitengewone omstandigheid, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10. en waaruit blijkt dat de verwerende partij de elementen van langdurig verblijf, werkbereidheid en integratie in de eerste bestreden beslissing wel degelijk in ogenschouw heeft genomen en hierover heeft gemotiveerd, doch heeft geoordeeld dat ze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij

niet motiveert waarom voorgaande geen reden tot verblijf kan zijn, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij haar aanvraag in de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaart omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen in het buitenland. Aldus diende de verwerende partij niet over te gaan tot een onderzoek ten gronde en in die zin dus ook niet te motiveren waarom het langdurig verblijf, de werkbereidheid of de integratie van de verzoekende partij al dan niet “*een reden tot verblijf*” kan zijn.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen faalt om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.12. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* gehouden was om in de bestreden beslissingen en in het licht van artikel 3 van het EVRM te motiveren omtrent de actuele situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij beperkt zich verder tot de stelling dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij tot de conclusie komt dat haar regularisatieaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, doch maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarin de verschillende elementen die zij aanhaalt als buitengewone omstandigheid, worden besproken, haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke

concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. De verzoekende partij ontwikkelt een betoog omtrent haar lang verblijf en integratie en stelt dat deze blijkens de eerste bestreden beslissing niet kunnen weerhouden worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, dat de verwerende partij eerder wel degelijk erkende dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, dat er in dit dossier duidelijk sprake is van integratie, dat zij twee jaar legaal in België heeft verbleven, dat zij in deze tijd het nodige heeft gedaan om haar integratiecursussen af te werken en bovendien het nodige heeft gedaan om een vaste tewerkstelling te bekomen, dat haar relatie spaak liep waardoor zij haar verblijfstitel verloor, doch dat dit geen afbreuk doet aan de inzet die zij heeft getoond vanaf haar aankomst en tijdens haar verblijf in België, dat zij gedurende de laatste negen jaar haar leven in België heeft opgebouwd, dat zij hier ook vaste tewerkstellingen heeft gehad waardoor zij haar integratie in de maatschappij heeft bevorderd, dat zij zich gedurende deze tijd geheel aangepast heeft aan de Belgische waarden en normen, dat zij haar leven in België wil verder zetten en in haar eigen onderhoud wil voorzien, dat er een belangenafweging dient gemaakt te worden, dat haar verblijf en integratie wel degelijk een aanvraag in België verantwoorden, dat haar belangen zich immers in België bevinden, dat zij uit de motivering niet kan afleiden waarom de verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzocht heeft in de bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, dat zij op geen enkele manier uit de beslissing kan afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van haar verblijf, dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen, dat de verwerende partij ook niet motiveert waarom dit voor haar geen reden tot verblijf kan zijn, dat haar opgebouwde integratie en haar langdurig verblijf louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd een flagrante schending van het rechtzekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting is, dat zij bovendien reeds legaal op het grondgebied heeft verbleven waardoor deze integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moet worden, dat artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, dat anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is, dat dit dan ook een interpretatie *contra legem* betekent, dat de verwerende partij bijgevolg flagrant het rechtzekerheidsbeginsel schendt door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond, dat de verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, dat het getuigt van een eenzijdige interpretatie van de verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek, dat de kortste weg naar een beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden een onontvankelijkheidsbeslissing is, dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden miskent, dat dit onaanvaardbaar is, dat zij zich afvraagt waarom de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging kan worden genomen in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek, dat hieruit blijkt dat de verwerende partij redenen zoekt om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren zonder rekening te houden met alle elementen.

3.9. De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing over het langdurig verblijf van de verzoekende partij, haar werkbereidheid en haar integratie gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hij verklaart hier meer dan 9 jaar te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Het

klopt dat betrokkene op 05.11.2011 in het huwelijk trad met mevrouw D.D. (...). Betrokkene diende een aanvraag vestiging in, hij werd op 31.05.2012 in het bezit gesteld van een F- kaart. Uit onderzoek bleek dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met mevrouw D.D. (...). Op 14.02.2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 21). Betrokkene wist dat hij zijn verblijf had verkregen op basis van zijn huwelijk en wanneer hij niet meer voldoet aan de voorwaarden, er dan ook een einde gesteld wordt aan dit regelmatig verblijf.

Betrokkene diende op 23.09.2014 een aanvraag om machtiging verblijf art. 9bis in. Aan betrokkene werd op 09.09.2015 een negatieve beslissing met bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het ingediende beroep tegen de laatste beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 27.01.2016. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt ook aan dat hij tijdens zijn regelmatig verblijf tewerkgesteld was, hij staat dit met verschillende loonfiches en arbeidsovereenkomsten, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan in het kader van zijn verblijf gezinsherenging. Daar er op 14.02.2014 een einde werd gesteld aan zijn verblijf vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Verder verklaart betrokkene ook dat hij hier opnieuw kan werken als dak-werker. Hij legt een werkbepoofte voor en verschillende getuigenverklaringen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Verder verklaart betrokkene ook dat zijn belangen zich volledig in België situeren en hij hier een privéleven heeft opgebouwd. De normale binding die ontstaat met België gedurende zijn verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij een opleiding volgde bij de VDAB d.d. 22.02.2013, legt inschrijvingsbewijs VDAB voor, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, legt attest voor van deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie d.d. 01.02.2012 tot 08.03.2012, dat hij sinds 06.08.2012 werkzaam zou zijn bij dezelfde werkgever, legt loonbrief en attest van tewerkstelling voor van 06.08.2012 tot 28.12.2012 en van 03.01.2013 tot 22.02.2013, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse taallessen zou hebben gevolgd, legt ook een verklaring van lidmaatschap CM) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen, met name dat er in dit dossier duidelijk sprake is van integratie, dat zij twee jaar legaal in België heeft verbleven, dat zij in deze tijd het nodige heeft gedaan om haar integratiecursussen af te werken en bovendien het nodige heeft gedaan om een vaste tewerkstelling te bekomen, dat haar relatie spaak liep waardoor zij haar verblijfstitel verloor, doch dat dit geen afbreuk doet aan de inzet die zij heeft getoond vanaf haar aankomst en tijdens haar verblijf in België, dat zij gedurende de laatste negen jaar haar leven in België heeft opgebouwd, dat zij hier ook vaste tewerkstellingen heeft gehad waardoor zij haar integratie in de maatschappij heeft bevorderd, dat zij zich gedurende deze tijd geheel aangepast heeft aan de Belgische waarden en normen, dat zij haar leven in België wil verder zetten en in haar eigen onderhoud wil voorzien, slaagt de verzoekende partij er geenszins in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten noch om aan te tonen dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.10. De verzoekende partij verwijst in haar betoog naar artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Uit deze bepaling blijkt dat de in deze opsomming aangevoerde elementen onontvankelijk worden verklaard *"onverminderd de andere elementen van de aanvraag"*. Hoewel aldus het niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid van de in de opsomming aangevoerde elementen volgt uit de wet en hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat voornoemd artikel geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, gaat zij er met haar stelling dat de verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel schendt door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond aan voorbij dat voornoemde bepaling geenszins afbreuk doet aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de andere elementen van de aanvraag – zijnde de elementen niet opgesomd in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – te beoordelen als zijnde al dan niet buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, werd haar langdurig verblijf, haar werkbereidheid en haar integratie wel in overweging genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, maar niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de

vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of zonder verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of het voor de verzoekende partij omwille van dit langdurig verblijf in België, haar werkbereidheid of haar integratie zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, werden uitgesloten.

Betreffende het langdurig verblijf, en de integratie en het privéleven in België die daaruit voortvloeien, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk waarom dit *in casu* niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom de elementen van lang verblijf, werkbereidheid of integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Bovendien blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij zich betreffende voormelde elementen heeft beperkt tot de vaststelling dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De verwerende partij is nagegaan, zoals blijkt uit wat volgt, of *in casu* kan geoordeeld worden of de elementen van langdurig verblijf, werkbereidheid en integratie het de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maken haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij haar opgebouwde integratie en haar langdurig verblijf louter beschouwt als een grond tot regularisatie en niet in overweging neemt als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Zij maakt in die zin dan ook geenszins een schending van het rechtzekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting aannemelijk.

Betreffende het langdurig verblijf in België, stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing vast dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partij op 5 november 2011 in het huwelijk trad met mevrouw D.D., dat zij een vestigingsaanvraag indiende, dat zij op 31 mei 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat uit onderzoek bleek dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met mevrouw D.D., dat op 14 februari 2014 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend (bijlage 21), dat de verzoekende partij wist dat zij haar verblijf had verkregen op basis van haar huwelijk en wanneer zij niet meer voldoet aan de voorwaarden, er dan ook een einde gesteld wordt aan dit regelmatig verblijf, dat zij op 23 september 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* indiende, dat op 9 september 2015 aan de verzoekende partij een negatieve beslissing met bevel het grondgebied te verlaten werd betekend, dat het ingediende beroep tegen de laatste beslissing door de Raad werd verworpen op 27 januari 2016, dat het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om langdurig illegaal verblijf waarbij meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten waarom het langdurig verblijf niet aantoonst dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont, het weze herhaald, geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen

in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wordt door de verwerende partij wel degelijk terecht als reden beschouwd waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonbaar dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf, met name tijdens haar jarenlange illegaal verblijf, dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor het grootste deel van het langdurig verblijf niet volgt uit een situatie van een door de verwerende partij toegekend recht of machtiging maar uit een situatie waarvoor zij zelf verantwoordelijk is en zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonbaar dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. De verzoekende partij toont niet aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk zelf voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, wat overigens niet door de verzoekende partij wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht, doch de verzoekende partij laat na om dit in haar verzoekschrift concreet toe te lichten. Door louter te stellen dat zij reeds een aantal jaar legaal op het grondgebied heeft verbleven, toont zij niet aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij hiermee artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Wat de tewerkstelling van de verzoekende partij betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan in het kader van haar verblijf op basis van gezinshereniging, dat er op 14 februari 2014 een einde werd gesteld aan haar verblijf en daardoor tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied verviel, dat de verzoekende partij verder verklaart dat zij hier opnieuw kan werken als dakwerker, dat zij een werkbelofte en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat ook dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen, dat indien zij alhier tewerkgesteld wil worden, zij de hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Ook betreffende de aangevoerde integratie wordt in de eerste bestreden beslissing nog aangegeven waarom dit *in casu* niet aantoonbaar waarom het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Zo wordt er, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, op gewezen dat de verzoekende partij verklaart dat haar belangen zich volledig in België situeren en zij hier een privéleven heeft opgebouwd, dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bepaalde sociale bindingen met de Belgische gemeenschap heeft opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit, dat zij met andere woorden niet aantoonbaar dat haar banden met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van een privéleven zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer uitgesloten zou zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij bovendien reeds legaal op het grondgebied heeft verbleven waardoor deze integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moet worden, gaat zij aldus voorbij aan voormelde motieven waaruit blijkt dat haar opgebouwde integratie en privéleven in overweging werden genomen, doch waar omtrent geoordeeld werd dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar banden met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van een privéleven zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer uitgesloten zou zijn. Bovendien gaat zij er ook aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing erkend wordt dat zij van

31 mei 2012 tot 14 februari 2014 legaal in het Rijk verbleef doch er voorts op wordt gewezen dat de verzoekende partij op laatstgenoemde datum een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg alsook op 9 september 2015, dat zij de verplichting had zelf gevolg te geven aan het bevel en alle stappen diende te ondernemen om naar haar land terug te keren.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het getuigt van een eenzijdige interpretatie van de verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Immers blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij de elementen van langdurig verblijf en integratie wel degelijk onderzocht heeft in de ontvankelijkheidsfase doch heeft geoordeeld dat deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij verhinderen om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij op geen enkele manier uit de beslissing kan afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Ook kan zij niet dienstig betogen dat uit de motivering niet kan afgeleid worden waarom de verwerende partij dit niet heeft onderzocht, nu duidelijk blijkt uit de motieven dat de verwerende partij dit heeft onderzocht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt en zoals blijkt uit het voorgaande, heeft de verwerende partij gemotiveerd en uitgelegd waarom voornoemde elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij eerder wel degelijk erkende dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing erkent dat er sprake is van "*elementen van integratie*" en van een privéleven, doch deze elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij verhinderen haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het buitenland. Met voorgaande stelling maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat voornoemde motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij op geen enkele manier uit de beslissing kan afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie van haar verblijf, dat de verwerende partij ook niet motiveert waarom dit voor haar geen reden tot verblijf kan zijn, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard en aldus niet over diende te gaan tot een onderzoek ten gronde. Waar zij verder nog voorhoudt dat er een belangenafweging dient gemaakt te worden, dat haar verblijf en integratie wel degelijk een aanvraag in België verantwoorden, dat haar belangen zich immers in België bevinden, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch slaagt ze er met haar betoog, mede gelet op het voorgaande, niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat blijkt dat de verwerende partij redenen zoekt om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren zonder rekening te houden met alle elementen. Immers blijkt dat de verwerende partij met het langdurig verblijf van de verzoekende partij, haar werkbereidheid en haar integratie rekening heeft gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en hierover in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd. Evenmin maakt de verzoekende partij met voorgaand betoog aannemelijk dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden miskent.

3.11. De verzoekende partij betoogt vervolgens in het licht van artikel 3 van het EVRM dat de verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor haar persoonlijke situatie, dat dit niet doen allerm minst zorgvuldig is, dat de Raad van State zich al uitsprak over deze kwestie, dat de bevoegde diensten de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen, dat de verwerende partij weigert dit te doen, dat er geen actueel onderzoek is gevoerd met betrekking tot haar land van herkomst, dat nochtans een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd waardoor dit onderzoek zich opdrong, dat de verwerende partij, door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat zij schrik heeft dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat zij dan ook onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM valt, dat zij niet begrijpt waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, dat de verwerende partij flagrant het

zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden indien zij dient terug te keren naar Marokko, dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen faalt om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar actuele situatie, dat er een bevel om het grondgebied werd afgeleverd, dat hierdoor een onderzoek naar haar land van herkomst zich opdringt, dat de verwerende partij een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat zij deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen, dat de beslissingen wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden, dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

3.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Marokko, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar algemeen betoog dat zij schrik heeft dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat zij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Marokko te staven. In de mate dat de verzoekende partij in dit verband stelt dat zij toch niet naar Marokko kan terugkeren om aan te tonen dat zij in Marokko in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen, laat zij na concreet toe te lichten in welke *“mensonwaardige situatie”* zij terecht zou komen en waarom zij hiervan vanuit België geen begin van bewijs zou kunnen voorleggen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Nu de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Marokko, toont zij dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen de actuele situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor haar persoonlijke situatie, dat de verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst of dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden indien zij dient terug te keren naar Marokko.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van het bestreden bevel aan de verwerende partij wel concrete

elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Bovendien merkt de Raad op dat uit de door de verzoekende partij op 20 januari 2020 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zich in het administratief dossier bevindt, niet blijkt dat de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. In die zin was de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dan ook geenszins gehouden om de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij te onderzoeken of om te motiveren *“waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid”*. De Raad herhaalt in dit verband dat het aan de verzoekende partij toekwam om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de beslissingen wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden, dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM, maakt zij dit gelet op het voorgaande geenszins aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband wordt niet aangetoond.

3.13. De verzoekende partij voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM, wijst erop dat deze bepaling betrekking heeft op de familiebanden en sociale banden en stelt in dit verband dat zij ondertussen reeds negen jaar in België verblijft en dan ook sociale banden heeft opgebouwd met vrienden en collega's, dat zij een broer heeft in Italië die haar gelden doorstort ter ondersteuning nu zij geen tewerkstelling heeft, dat zij deze gelden van haar broer ontvangt om in België tijdelijk te overleven in afwachting van een verblijfstitel, dat het feit dat haar broer deze gelden overmaakt om voor haar te zorgen wel degelijk de nauwe band tussen haar en haar broer bewijst, dat men er niet vanuit kan gaan dat het vanzelfsprekend is dat mensen gelden zo maar doorstorten, dat het de nauwe familieband is die maakt dat haar broer deze gelden overmaakt, dat dit wel degelijk een begin van bewijs is met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar broer, dat haar terugkeer naar Marokko een onevenredige schending van de gezinsbescherming van artikel 8 van het EVRM betekent, dat er *in casu* een privé- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat een langdurig verblijf in een bepaald land in ieder geval een gedegen onderzoek vereist naar het privéleven, dat de bevoegde autoriteit, indien hij vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, er het vereiste belang dient aan te hechten, dat een weigering van verblijf dan een schending kan inhouden op artikel 8 van het EVRM, hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven, dat zij meer dan negen jaar geleden naar België kwam en hier een leven uitbouwde, dat zij verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij een vaste tewerkstelling heeft gehad tijdens haar legaal verblijf hier, dat zij hiermee haar bereidheid aantoonde om zich te integreren, dat zij zich tevens inzet voor andere mensen, dat zij ook het nodige heeft gedaan om een tewerkstelling te vinden, doch dat de werkgever slechts een werkbelofte kan opstellen en haar niet in dienst kan nemen doordat zij op dit moment niet beschikt over een verblijfstitel, dat zij dan ook meteen aan de slag kan van zodra haar verblijf wordt geregulariseerd, dat zij een diploma als dakwerker op zak heeft, dat dit een knelpuntberoep betreft, waardoor zij meteen aan de slag kan, dat deze beroepen zeer moeilijk kunnen ingevuld worden, reden waarom deze al jaar en dag op de lijst als knelpuntberoep vermeld wordt, dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, dat minstens haar privéleven dient gerespecteerd te worden, dat haar belangen volledig in België zijn te situeren, dat zij hier een privéleven opbouwde waarbij zij zich intens wist te integreren, dat men, wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dient vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving, dat zij reeds negen jaar in België verblijft, dat haar broer in Italië woont, dat die haar financieel ondersteunt en dat hiermee de afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond.

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.15. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "*familie- en gezinsleven*" noch het begrip "*privéleven*". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "*privéleven*" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.16. De verzoekende partij wijst in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op het contact dat zij heeft met haar broer die "*zich in Italië bevindt en ginds beschikt over een verblijfsstatuut*" en stelt verder dat er *in casu* een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar broer, moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, opdat deze band als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Veder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij hier nog familieleden heeft in België. Betrokkene verklaart enkel een broer te hebben in Italië, hij legt een bewijs van geldstorting van broer voor, doch dit bewijs niet dat zijn band met deze persoon zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen.”

Door louter te betogen dat zij een broer heeft in Italië die haar gelden doorstort ter ondersteuning nu zij geen tewerkstelling heeft, dat zij deze gelden van haar broer ontvangt om in België tijdelijk te overleven in afwachting van een verblijfstitel, dat het feit dat haar broer deze gelden overmaakt om voor haar te zorgen wel degelijk de nauwe band tussen haar en haar broer bewijst, dat de verwerende partij er niet vanuit kan gaan dat het vanzelfsprekend is dat mensen gelden zo maar doorstorten, dat het de nauwe familieband is die maakt dat haar broer deze gelden overmaakt, dat dit wel degelijk een begin van bewijs is met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar broer, dat haar broer in Italië woont, dat die haar financieel ondersteunt, dat hiermee de afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat A.Z., de vermeende broer van de verzoekende partij, op 24 september 2019 eenmalig een bedrag van 250 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij. Met het bewijs van een eenmalige storting maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zij toont dan ook geenszins aan dat het motief van de eerste bestreden beslissing dat het bewijs van geldstorting niet bewijst dat haar band met haar broer zo nauw is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou moeten vallen, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar broer in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging, met name door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij concreet aan dat voormelde motieven betreffende de doorgevoerde belangenafweging niet conform de rechtspraak van het EHRM zijn.

3.17. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat dat zij sinds de inontvangstname van haar verblijfstitel in 2012 steeds tewerkgesteld was totdat haar verblijfsrecht werd ingetrokken, dat zij ook reeds een werkbelofte heeft, dat zij, van zodra haar verblijf terug in orde is, kan beginnen als dakwerker, dat zij de juiste kwalificaties heeft, dat zij meteen van start zal kunnen gaan, gezien dit een knelpuntberoep betreft, dat niet enkel haar werkgever, maar ook tal van andere personen zich positief over haar uitlieten, dat uit de verschillende verklaringen blijkt dat zij een sociaal man is die absoluut ingeburgerd is in België, dat zij zeer goed Nederlands spreekt, dat zij steeds haar hulp heeft geboden daar waar het kon, dat het ontegensprekelijk vaststaat zij volkomen geïntegreerd is in onze maatschappij en dat zij een groot netwerk aan vrienden heeft opgebouwd, dat zij een opleiding tot dakwerker volgde dewelke zij met succes heeft afgerond, dat zij meerdere cursussen Nederlands volgde, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, op het feit dat zij meer dan negen jaar geleden naar België kwam en hier een leven uitbouwde, dat zij enkel nog contact heeft met haar broer die zich in Italië bevindt en ginds beschikt over een verblijfsstatuut, dat zij met de rest van haar familie geen contact meer heeft en bij hen ook niet terecht zou kunnen, dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door

artikel 8 van het EVRM, dat haar belangen zich volledig in België situeren en dat zij hier een privéleven opbouwde waarbij zij zich intens wist te integreren.

Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven motiveerde de verwerende partij *“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij een opleiding volgde bij de VDAB d.d. 22.02.2013, legt inschrijvingsbewijs VDAB voor, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, legt attest voor van deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie d.d. 01.02.2012 tot 08.03.2012, dat hij sinds 06.08.2012 werkzaam zou zijn bij dezelfde werkgever, legt loonbrief en attest van tewerkstelling voor van 06.08.2012 tot 28.12.2012 en van 03.01.2013 tot 22.02.2013, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse taallessen zou hebben gevolgd, legt ook een verklaring van lidmaatschap CM) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

In het licht van artikel 8 van het EVRM motiveert de verwerende partij hieromtrent verder: *“Verder verklaart betrokkene ook dat zijn belangen zich volledig in België situeren en hij hier een privéleven heeft opgebouwd. De normale binding die ontstaat met België gedurende zijn verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat zij met andere woorden niet aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Door louter de in haar aanvraag aangevoerde elementen te herhalen en voor te houden dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt

door artikel 8 van het EVRM, toont de verzoekende partij niet aan dat de voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn of strijdig met artikel 8 van het EVRM.

3.18. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de eerste bestreden beslissing – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de eerste bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.19. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

3.20. Door het enkel herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen in haar verzoekschrift, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten. De Raad herhaalt eveneens dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

3.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.22. Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar Marokko om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, maakt zij dit geenszins aannemelijk en herinnert de Raad haar eraan dat het haar toekwam om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde omstandigheden onderzocht, doch, zo blijkt uit de eerste bestreden beslissing, geoordeeld dat deze omstandigheden niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

In zoverre zij stelt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko, dat zij geen familie heeft die voor haar kan zorgen in Marokko, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk noch toont zij aan hoe dit het nemen van de thans bestreden beslissingen had kunnen verhinderen. Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wees op het tijdelijk karakter van een verwijdering alsook op het feit dat de verzoekende partij ook in België geen familieleden heeft, noch aantoonde dat haar banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is.

Door voor te houden dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko, dat zij immers een leven in veiligheid heeft opgebouwd, dat de verwerende partij hiermee bij het nemen van haar beslissingen geen rekening heeft gehouden, dat de bestreden beslissingen aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden, gaat zij eraan voorbij dat het haar toekwam om, hetzij bij haar aanvraag, hetzij ter gelegenheid van haar verzoekschrift, een begin van bewijs naar voor te brengen teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Marokko te staven. Uit hetgeen uiteengezet werd in punt 3.12. blijkt dat de verzoekende partij hier volledig in gebreke blijft. Zij maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar

Marokko geen “*leven in veiligheid*” zou kennen noch dat zij door haar leven in veiligheid in België niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst en toont in die zin ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen gehouden was hiermee rekening te houden.

3.23. Door te stellen dat het in het belang van alle partijen is om haar op basis van voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat zij kan werken en bijdragen aan de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat haar verblijfsrecht toekennen in het belang van alle partijen is noch dat zij recht op dat verblijfsrecht heeft en maakt in die zin geenszins aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.24. In de mate dat de verzoekende partij nog meent dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden, dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat Kruispunt-Migratie.be wijst op welke elementen aanvaard worden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden, dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die aanvaard worden door de rechtspraak, dat het onredelijk is van de verwerende partij om het tegendeel te beweren, dat indien de verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, ze tot de vaststelling zou zijn gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en haar verblijf op basis hiervan ook geregulariseerd diende te worden, dat haar situatie wel degelijk van die aard is dat minstens een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden is die een aanvraag in België mogelijk maken, dat de buitengewone omstandigheden tevens door haar worden aangetoond, doch niet door de verwerende partij in overweging werden genomen, dat het onredelijk is om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden, dat er thans aldus sprake is van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maken, dat de verwerende partij hierover compleet onterecht anders heeft geoordeeld, dat de bestreden beslissing aldus onterecht heeft geoordeeld dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond is, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch slaagt ze er, mede gelet op het voorgaande, niet in om de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten noch aan te tonen dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden in overweging heeft genomen, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om het tegendeel aannemelijk te maken, doch heeft geoordeeld dat deze elementen, elk afzonderlijk en in hun geheel, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu de aanvraag *in casu* onontvankelijk werd verklaard, diende de verwerende partij, het weze herhaald, niet over te gaan tot een onderzoek ten gronde.

In zoverre de verzoekende partij de Raad met haar betoog zou willen uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.25. De verzoekende partij stelt nog dat zij de nodige identiteitsstukken voegde die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden, maar gaat eraan voorbij dat uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, een vaststelling die door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins wordt weerlegd of ontkracht. Het niet aantonen van buitengewone omstandigheden volstaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, zodat het betoog van de verzoekende partij dat zij de nodige identiteitsstukken voegde in dit verband niet dienstig is.

3.26. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met deze bepaling.

3.27. De verzoekende partij voert tot slot, in het licht van de tweede bestreden beslissing, een schending van de hoorplicht aan en stelt dat zij niet grondig werd gehoord over haar sociale situatie in België alvorens haar een bevel werd afgeleverd, wat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt, dat de hoorplicht *in casu* van toepassing is, dat de verwerende partij haar de mogelijkheid diende te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten, dat de verwerende partij haar vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel te betekenen en dat zij de kans diende te hebben om hierop te reageren, dat haar niet horen dan ook een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd en dat dergelijke beslissing inhoudt dat zij het grondgebied dient te verlaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt het bestreden bevel echter afgegeven op grond van artikel 7, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007). Het vervullen van de hoorplicht heeft echter slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het bestreden bevel. *In casu* maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen en een algemeen betoog dat zij niet grondig werd gehoord over haar sociale situatie in België en dat het bestreden bevel geen rekening houdt met haar specifieke situatie. Echter blijkt uit hetgeen uiteengezet werd in punt 3.17. dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de sociale situatie van de verzoekende partij in België en hierover heeft gemotiveerd. De eerste bestreden beslissing werd door dezelfde ambtenaar en op dezelfde dag genomen als het thans bestreden bevel en samen met het thans bestreden bevel betekend zodat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat het bestreden bevel een eigen afweging moest maken omtrent haar sociale situatie in België. De verzoekende partij brengt aldus niets concreet aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.28. De verzoekende partij maakt met het betoog dat zij in haar verzoekschrift ontwikkelt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen getuigen van onzorgvuldig onderzoek, dat de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens haar aanvraag niet correct heeft beoordeeld en onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen, dat de bestreden beslissingen onterecht werden genomen of dat geen rekening werd gehouden met *“alle en het geheel van elementen”*.

3.29. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.30. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER